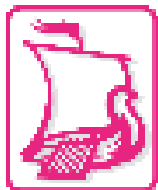

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИБЛИДРОВІЯ"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

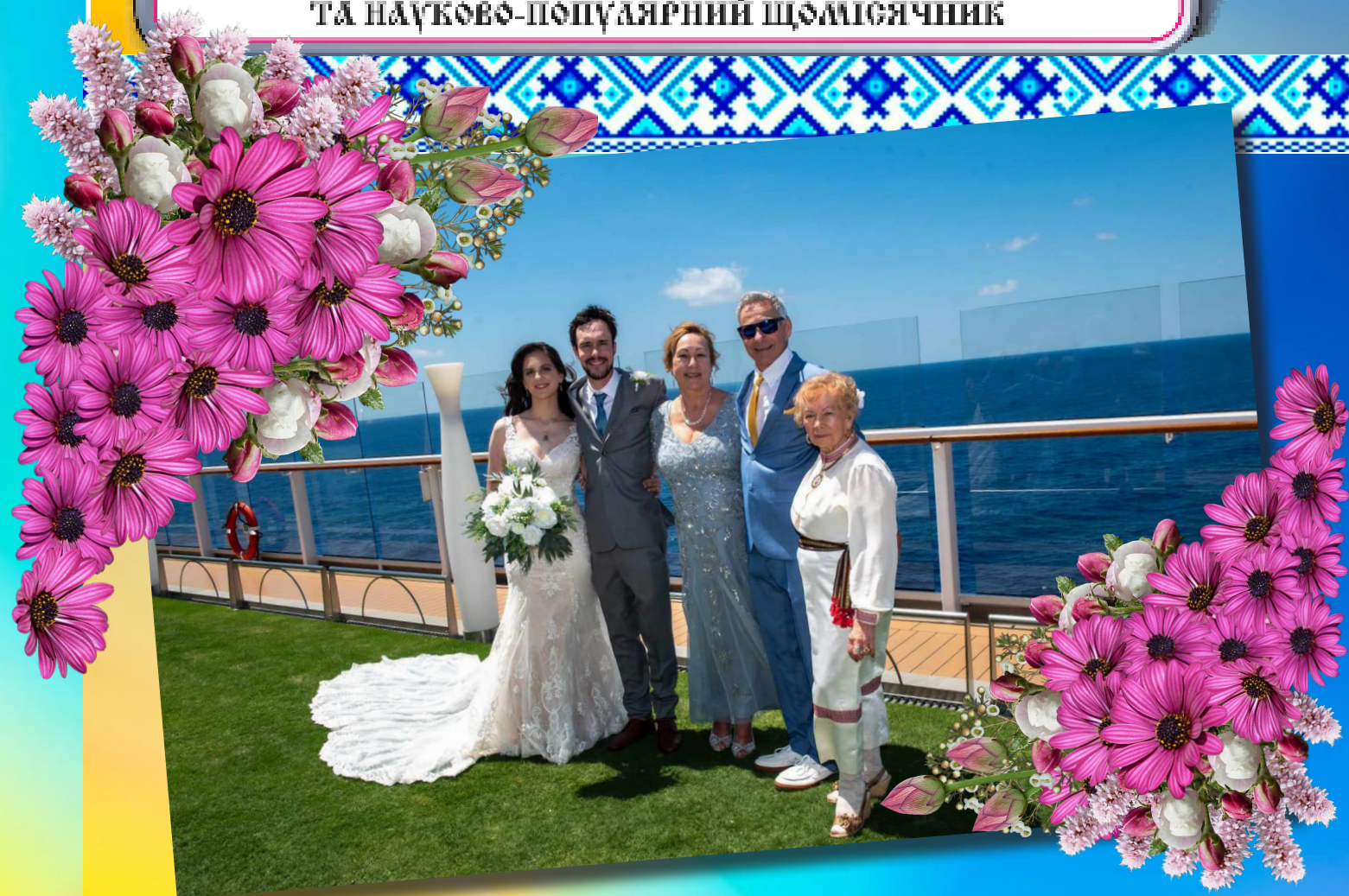
ВИХОДИТЬ 3 ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

2024 рік

№ 04(389)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

Кожен хто вдивиться у це фото відчує подих щастя і світлих почуттів. Бо саме вони панували під час одруження американця українського походження Дарріка Джірарді з милою Дарін, родинне коріння якої походить з Куби.

Редакція вирішила прикрасити обкладинку цього номеру саме цією світлиною не лише через естетичну складову. Справа на фото багатолітня приятелька «Бористену», українська громадська активістка пані Світання Свириденко. А Даррік її онука, який вже належить до третьої генерації нашого цвіту цієї родини на землі Вашингтону. Та попри це він знає рідну мову і усвідомлює себе українцем. Недаремно у обряді одруження молодих американських громадян були присутні українські національні традиції. У формуванні духовних цінностей Дарріка велику роль відіграли бабуся Світання Свириденко та покійний вже, на жаль, дідусь Боголюб. Честь і хвала їм за це!

“У всіх народів мова – це засіб спілкування, у нас це – фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох – це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озирються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”

Ліна Костенко

«Бористен (Борисфен)» – незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс.
Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен»

Серія КВ, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший. Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № І-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальності за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальності перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Представництва редакції:

У США: Promethean's Retort P.O.Box 35
Lyndhurst, N.J. 07071-0035 USA

З релігійних справ у США та Канаді: Mr. V.
Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J.
07069, USA;

У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18VI, Lod,
Israel

У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 –
100 Bielsk Podlaski, Polska

Адреса журналу «Бористен»: Адреса редакції
а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна
Телефон: (050) 340 - 28 - 27
e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Електронні версії журналу borysten.com.ua

Долучайтесь до нас у соцмережі
[facebook.com/borysteninfo](https://www.facebook.com/borysteninfo)

Верстка\дизайн
журналу “CatArt”
Видавець
Видавничо-поліграфічний
центр
вул. Воскресенська, 11
49000 місто Дніпро
Україна

Папір офсетний.
Друк цифровий
Щомісячник,
наклад:
1500 примірників

“Адреси доброти”

ВЕЛЬМИДОСТОЙНІ ДОБРОЧИНЦІ!

В Україні лютує війна і навіть складно описати що ми нині переживаємо. Ми свідомі того що наші люди на чужині роблять дуже багато для перемоги над московськими нелюдами. Є втома, є певна виснаженість. Однак уявіть як складно тут нині в Україні! До виття сирен звикли, до відключень електрики так само (хоч їх зараз набагато менше), але важко звикнути до людського горя, до втрат. Адже страждають всі нині в Україні суці.

Тому наш низький уклін тим, хто допомагає сьогодні нашій Вітчизні встояти у цю важку днину. Зокрема, добродію **отцю Олексію Лімонченко (San Mateo, CA.,)** який здійснив княжу пожертву для «помочі потерпілим від московських нелюдів».

Ми також сердечно вдячні за чергову поважну системну допомогу від **Товариства Української мови в США (Florida),** яку добродіюці просять спрямувати на гуманітарні

потреби.

Особливі емоції викликають добродіюці датки, які надіслала добродіючка **Марія Сульківська (Monroe, MI.,)** з нагоди свого століття з дня народження!

Найперше ми вітаємо шляхетну жертводавицю. І щиро зичимо зустріти ще багато-багато особистих нових років. А у своїх добродіюччих побажаннях пані Сульківська не забула ані про воїнів ЗСУ, ані про «Бористен» та його адміністрацію, ані про сиріт, ані про наше представництво на **Заході Фундацію «Прометеїв отвіт»**. Добродіючка **Тереня Тонкович (Mississauga, ON.,)** потурбувалася про продукти для наших військових. Нехай їй гарно працюється і святкується!

Ми щиро вдячні Вам за цікавість історичною Батьківщиною.

Правдиво бажаємо Вам усіляких гараздів та гарного самопочуття!

Влас.інформ.

----- Зміст -----

Стор.1 Адреси доброти

Стор.2 Історичне фото

Стор.3 Річні Збори Українського Осередку в Норт Порті, Флорида

Стор. 4-6 Голова обласної Спільки письменників України – в Alma mater

Стор.7-8 The Enemy Within

Стор.9-10 Новини НСПУ

Стор.11 Новини від “Бористену”

Стор.12 Рятівниця «Щоденники»

Стор.13-15 Олеся Гончара: погляд читача із 2024 року

Стор.16-18 «Крига скресла»

Стор.19 Актуально

Стор.20-26 Наша Церква

Долучайтесь до нас у соцмережі

facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої та актуальної інформації на нашому сайті

borysten.com.ua

----- Історичне фото -----

Цій світлині понад 30 років. Але зустрічі з геніями не підвладні часу. Я можу до подробиць пригадати наше спілкування з Олесем Терентійовичем Гончарем та його вірною супутницею Валентиною Данилівною у їхній заміській оселі в Конча-Озерній. Почав лише приходити до читача -щомісячник "Бористен".Олесь Терентійович підтримав, привітав. Навіть лобіював висунення журналу на Шевченківську премію.Таке не забувається і не лише у 106 річницю з дня народження класика.

Фідель Сухоніс, шеф-редактор

«Нашого цвіту по всьому світу»

Річні Збори Українського Осередку в Норт Порті, Флорида

20-ого березня, 2024 р. відбулися Річні Збори Українського Осередку ім. св. Андрія в Норт Порті, Флорида. Було вибрано нову управу на 2 роки (2024-2026) після одобрення звітів уступаючої управи.

Не всі намічені імпрези могли відбутися в Осередку минулого року, так як потрібний ремонт на ушкодження заподіяні гураганом Іяном ще триває. Потрібно направити дах Осередку та стелі в середині будинку.

Зусиллями членів Осередку, під проводом членів управи, проходило успішне приготування вареників, голубців та інших страв на продаж щоп'ятниці для придбання дуже потрібних фондів.

Імпрези для відзначення Голодомору, Празника св. Андрія, Шевченківське Свято та прийняття в День Незалежності України відбувалися в Осередку з численною участю громади. А на поміч ранених воїнів України, які лікуються в США, відбувся благодійний концерт Оксани Мухи, який спонзорувала організація Revived Soldiers Ukraine.

В пляні на майбутнє є показ української фільмів, створення клубу книголюбів при бібліотеці ім. Сенатора Юзика, руханку «Yoga» в приміщенні Осередку

та продовжувати «читацький куточок» де члени можуть оглянути і прочитати найновіші журнали і часописи, друковані в Україні та Сполучених Штатах. Плянуємо започаткувати дитячий хор під проводом співака і композитора Олега Майовського, який недавно оселився в Норт Порті.

До нової управи обрані одноголосно:

Віктор Лісничий-голова; Дарія Томашоска-заступник голови і тимчасовий скарбник; Богдан Боднарук-секретар; Віра Боднарук-культурно-освітня референтка; Анна Мацілінська-організаційна; Галина Лісничка-суспільна опіка; Тарас Король-господарський референт.

Вільні члени: Клара Шпічка; Орест Грицик; Богдан Футей; Ігор Гронь, Володимир Лукасевич. Контрольна комісія: Віктор Каплій, голова; Ліда Бойко і Микола Веремієнко, члени. Дорадчі члени: Євген Томашоский, Орест Білоус, Марина Скаржинська і Вікторія Лукасевич.

Присутні члени Осередку щиро подякували уступаючій управі за невтомну працю, а новій управі побажали успіхів у праці на користь української громади Норт Порту.

Віра Боднарук,
Культ.Осв. Реф. Осередку

Фото Віктора Лісничого: нова

управа Осередку:

Сидять (з ліва): Віра

Боднарук, Дарія Томашоска, Віктор

Лісничий, Богдан Боднарук.

Стоять (2 ряд): Богдан Футей, Галя

Лісничка, Анна Мацілінська

Стоять (3 ряд): Ігор Гронь, Євген

Томашоский, Віктор Каплій, Тарас

Король

«Актуально»

Голова обласної Спілки письменників України – в Alma mater

26 квітня у науковій бібліотеці Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара пройшла творча зустріч студентства із відомим дніпровським письменником, журналістом, редактором і країнознавцем – випускником ДНУ Фіделем Сухоносом. Це третя зустріч у циклі «Тобі мій талант, рідний університете!», присвяченому 90-річчю створення Дніпропетровської обласної організації Національної спілки письменників України (ДОО НСПУ).

Ідея проведення таких імпрез, що знайомлять спільноту ДНУ із творчим шляхом спілчан-випускників Alma mater, належить самому пану Фіделю Сухоносу – випускникові фізтеху ДНУ, а нині голові ДОО НСПУ й головному редактору літературно-мистецького журналу «Бористен». Особиста творча спадщина Фіделя Анатолійовича надзвичайно різноманітна і багатогранна. Ближче познайомитися з нею гості заходу змогли із книжкової виставки «Фідель Сухоніс: січеславський митець слова», творчо і професійно підготованої завідувачкою відділу обслуговування наукової бібліотеки ДНУ Світланою Соболь. У ній презентувалися збірки художніх оповідань, літературних есеїв, періодичних і науково-популярних видань пана Фіделя.

Книжкову експозицію до уваги присутніх радо представила директорка наукової

бібліотеки ДНУ Людмила Лучка. Говорячи про автора – талановитого, шанованого в місті, Україні та закордоном митця слова – Людмила Миколаївна зазначила:

Фідель Анатолійович має одну чудову прикметну рису – любов до бібліотек. Нам приємно, що як багаторічний шанувальник книгозбірень, за останні роки він став відданим другом і нашої наукової бібліотеки. Зокрема, передав до фондів відділу іноземної літератури ґрунтовну колекцію видань з історії та культури українського народу, виданих закордоном членами діаспори. До цієї дарчої колекції увійшли художні твори та наукові видання 50-70 рр. ХХ ст. з історії, етнології, географії, біографістики. Це – унікальні видання, кожне з яких – справжнє джерело знань.

Тепер кожен викладач чи студент ДНУ має можливість попрацювати з ними і створити на їх базі креативні наукові проєкти. Відзначу, що таке збереження нашої книжкової спадщини, популяризація саме україномовної літератури, нашої культури, звичаїв і традицій особливо під час війни є дуже важливе і потрібне, – наголосила очільниця наукової книгозбірні. Як науковиця-історикinja Людмила Миколаївна акож відзначила велику роль Фіделя Сухоноса у збереженні та підтриманні комунікації із широким колом українців-діаспорян – високо інтелектуальних постатей, які, попри все, не загубили зв'язку з Україною. Відродженню пам'яті та висвітленню діяльності членів української діаспори, приміром, присвячені матеріали літературно-мистецького альманаху «Бористен», який протягом 33 років курує пан Фідель. Саме у творах-спогадах чи у власних країнознавчих подорожах, опублікованих Фіделем Сухоносом, і зберігаються такі цінні знання про багатьох наших визначних співвітчизників.

Детально про секрети популярності літературної творчості, а також про власний життєвий шлях зацікавленим юним слухачам розказав сам автор. Згадуючи період свого навчання на фізико-технічному факультеті ДДУ, Фідель Анатолійович відверто поділився своїми сентиментальними емоціями про молоді роки й обговорив роль освіти у формуванні особистості.

– Можливо, ви зараз не до кінця усвідомлюєте, наскільки чудова пора – студентство. Бачте, у нас, українців, чомусь так складається, що юнацтву не таланить. Адже часто студентські роки припадають на складні часи. Мої – на дні тоталітарної системи, ваші – на дні страшної війни. Проте ми всі з вами живемо з вірою і твердим переконанням, що Україна

переможе. Як на мене, це – останнє випробування, яке нам належить пройти. Після цього буде назавжди відірвана кривава російська пуповина, і Україна навіки повернеться до кола цивілізованих держав.

До слова, зважаючи на тенденцію до вступу України до Європейського Союзу, пан Фідель також поділився власним розумінням освітніх завдань, що постають перед сучасною молоддю. А це – вивчення світових мов, наприклад, англійської.

– Знання хоча би однієї із мов міжнародної комунікації обов'язково додасть вам великих переваг у працевлаштуванні. Тому зараз, аби побудувати гідний життєвий шлях і допомогти країні, навчайтеся! Ваше першочергове завдання – отримати якісну освіту, – підкреслив він.

Так, з особистого досвіду пан Фідель зізнався, що недостатнє знання англійської досі стоїть на заваді його професійній комунікації із закордонними колегами. А ще поділився тим, що на початку літературної кар'єри йому, випускнику фізтеху, на загаль бракувало філологічних знань.

Звісно, філологія – це окрема наука, що має свої закони, яких потрібно дотримуватися і знати. Але, попри попередню нестачу філологічної майстерності, я зовсім не жалкую, що закінчив саме фізтех. Погодьтеся, технічні науки вчать логіці та абсолютній довершеності думки, привчають дотримуватися певних законів. Що, як виявилось, є важливим і при підготовці тексту. Адже коли автор планує написати будь-який текст, він так само подумки його продумує і вибудовує, ніби якийсь технічний проєкт, – зауважив Фідель Анатолійович.

Порівнюючи відмінності у вивченні наук тоді і зараз, пригадуючи загальні прикросці й обмеження в житті студентства Радянського Союзу, Фідель Сухоніс однак говорить: про навчання у ДДУ згадується лише світле і добре. – Тому цінуюте молодість, цінуюте свої студентські дні. Бо як би не

склалося ваше життя в подальшому, все одно це будуть найкращі роки вашого життя! – дав свою щирю батьківську пораду нинішнім студентам.

Упродовж спілкування з молоддю рідного університету пан Фідель також розказав про творчі плани та відповів на запитання аудиторії. Наших студентів цікавило, де автор бере натхнення, як переживає період творчої кризи та чим ріє про театральну постановку за власними творами. У нагороду за активність Фідель Сухоніс подарував студентській публіці підписані примірники свого крайнього твору – художньої повісті

«Приречені на любов», в основі якої лежить реальна історія полоненої військової – морської піхотинки Галини Федішин.

Крім того, автор заінтригував присутніх виходом наступної книги з робочою назвою «Сторінками фейсбуку» – власної добірки значущих постів, починаючи з 24 лютого 2022 року. Звертаючись до аудиторії, письменник відзначив, що із бурхливим розвитком соціальних мереж, у дні неабиякого перенасичення інформаційного простору, помітно вимальовується жанр посту.

– Незалежно від того, чи є ви професійними літераторами чи ні, ваші пости сьогодні – це, без перебільшення, історичні свідчення кожного з вас. Зберігайте їх! Пройде якийсь час – і вам самим буде цікаво, і вашим дітям. Бо наступним поколінням буде важливо знати, чим жили і чим займалися ми у цю складну днину, – порадив студентам пан Сухоніс.

Додамо, що подібні мотиваційні зустрічі для студентів Alma mater продовжаться й у травні. За ініціативи сьогоднішнього гостя Фіделя Сухоніса у науковій бібліотеці ДНУ заплановані ще дві цікаві імпрези.

The Enemy Within

Ukraine's NATO Membership is the Best Deterrence to Russian Aggression

“We understand that there's concern about the safety, security and sovereignty of Ukraine, but the American people have those same concerns about our own domestic sovereignty.”

Words spoken by House Speaker Mike Johnson in response to a reporter's inquiry as to why he was holding up aid for Ukraine, certainly, a challenge to both his political and Christian “bona fides.” I would submit that even a hundred thousand Central American asylum seekers including women and children at America's southern border do not measure up to one hundred fifty thousand Russian soldiers armed to the teeth at Ukraine's eastern border as was the case on the eve of Russia's vicious invasion of Ukraine on February 24, 2022.

The extremist Steve Bannon is not happy with Mike Johnson and offered his own tirade against the Speaker for negotiating with the White House, attacking his Christianity and suggesting it be replaced with Islam thus forming for the Speaker a backbone made of titanium, This is the criminal Steve Bannon who was charged with siphoning “wall money” for his own purposes, faced prison time and was saved by a Trump pardon. I should refrain from further criticism of the Speaker despite his poor choice of similes and strange political reasoning. But Speaker Johnson has become unbearable in his fecklessness and hypocrisy.

President Zelensky appeared at the last Davos forum to a most cordial reception including assurances that the European Union with its 27 members or with 26 members without Hungary would approve 50 billion euro aid to Ukraine package. The EU did. Separately, the United Kingdom, France, Germany, Sweden have all stepped up.

However, lack of American leadership has become little less a problem for Ukraine as America appears to have reverted to a time

not so long ago when Donald Trump was president and American global leadership was not only missing but the President of the United States, himself, was ridiculed by most of America's allies. At a recent summit of Ukrainian diaspora global leaders in Bucharest the prevailing mood was very negative towards America, A full week has passed since the two-week break of the lower house of the US Congress, regarding the implementation of Speaker Johnson's Easter promises. Apparently, with the inspiration of the Resurrection of the Son of God, the deeply religious Speaker promised during the break that he would consider the issue of aid to Ukraine, as he felt it was necessary from a moral point of view. And so his morality has become dormant once again. After three days, Mr. Speaker decided to meet with his puppeteer. And so, a meeting between Johnson and Trump took place with the topic of aid to Ukraine a minor issue. Trump apparently agreed to give aid to Ukraine in the form of a loan.

What does that mean and why is this an aberrational phenomenon? Because the person holding the Speaker hostage is Congresswoman Marjorie Taylor Greene whose interviews are often peppered with obscenities and who had been stripped of her committee assignments by her own party. This is not unusual as far as integrity is concerned within the ranks of the Republican party. It's almost as if the Republican party in America is following the script of the AfD in Germany, manifestly supporting Putin and the Kremlin.

President Zelensky often talks of the consequences, points out that Ukraine will lose the war without American help. Perhaps that is not quite so. Ukraine has opened new networks, producing its own weapons, in which Europe helps. Only time will tell if they are sufficient. America, on the other hand, has begun a process of losing its world leadership. Even Israel does not listen to American

instructions, or admonishments. The truth is that Israel perpetrates war crimes, but is surrounded by enemies who refuse to recognise Israel's right to exist. The recent attack on Israel territory by Iran with more than 300 missiles and drones was both a peril and a major show of strength for Israel. The Iron Dome prevailed and there was no loss of life or serious damage. American support is an integral part of the of the Israel Defence Force.

We live in quasi medieval times when power overwhelms what is right, and evil wins over good. Moscow is said to influence events and decisions in the US Congress not unlike Germany. There are many "useful idiots" in Congress, among them the feckless Mike Johnson (often referred to as Moscow Mike), a Ukrainian American neophyte Congresswoman Victoria Spartz who does not support aid to Ukraine now that she is running for reelection and Senator Lindsey Graham who prefers playing golf with the former president to doing what is right. Congresswoman Marjorie Taylor Greene and Senator J.D. Vance have been so outrageous that they ought to be investigated for Russian contacts much like some of the members of the AfD in Germany.

This is not a lamentation of a Ukrainian American. This is a direct challenge to honest people. For more than two years Ukraine has shown extraordinary spiritual and physical strength. What happens next? Military and political setbacks due to a lack of ammunition should be considered temporary and neither fatal nor final. It is necessary to look at the entire perspective optimistically, but with the readiness to assist and there are myriad methods of doing so.

I believe that Americans will come to Ukraine's assistance. A bit of a wake up call came when Iran bombed Israel unsuccessfully. Senator Vance stressed that Israel is a closer ally than Ukraine. What a ridiculous observation! They are both strategic allies in different theatres. Israel is also much better

prepared to fight Iran than Ukraine to fight Russia. Both are equally important. Strategically Europe is as important as the Middle East. Globally Russia is certainly more dangerous than Iran.

With Republicans serving as "useful idiots" or even clandestine agents for the enemy, Democrats and the White House have to get creative. There is much flexibility with the Europeans who are more perspicacious perhaps because of proximity to Russia. With some persuasion they will agree to loosen not only Russian sanctioned profits but capital as well. This must happen before the Washington Summit.

The White House needs to send a message that it is willing to offer Ukraine immediate NATO membership. Here President Biden has been so wrong for so long. Offering Ukraine NATO membership will enrage the bully, but at the same time deter him. The appropriate strategy is not appeasement but deterrence. Ukraine as a member of NATO is the best deterrence. Championing that membership will restore American credibility and leadership.

By Askold S. Lozynskiy

НАЦІОНАЛЬНИЙ ТИЖДЕНЬ ДИТЯЧОГО ЧИТАННЯ В ДНІПРІ

25 березня у Дніпропетровській обласній бібліотеці для дітей відбулося урочисте відкриття Національного тижня читання. Захід відкрила в.о. директора бібліотеки Ольга Прокопович-Ткаченко, яка привітала гостей-письменників, педагогів і старшокласників Ліцею інформаційних технологій та Дніпровського ліцею № 91.

На урочистостях були присутні відомі письменники Дніпропетровщини: Євген Безус, Еліна Заржицька, Ольга Рєпіна, Олена Швець-Васіна. Письменники представили читачам свої нові книжки, які з'явилися під час повномасштабної війни. Еліна Заржицька розповіла роботу над новою книгою – спільною для 36 авторів України повістю «Чи бачать небеса котів», адже присутні колеги також є співавторами унікального твору.

Щодня в бібліотеці відбувались різноманітні цікаві заходи. Найменші читачі завітали на лялькову виставу «Наша книжечка охайна – вірна подруга дітей» за однойменною казкою Лариси Омельченко, дитячої письменниці з м. Підгородне.

Також відбулась Вook-прем'єра книги «Історії й уроки, почуті ненароком...» за участю авторки-письменниці Лариси Омельченко. Лариса Павлівна познайомила дітей зі своєю творчістю, актори бібліотечного лялькового театру «Кольороведиво» показали виставу за мотивами еси «Справжнісіньке теля...», глядачі також переглянули анімований мультфільм, який озвучила пані Лариса зі своїми помічниками – учнями школи м.Підгородне.

Знайомство дітей з авторкою було цікаве та змістовне. Презентували школярам і творчість письменниці з Кам'янського Марії Дружко.

2 квітня у світі відзначають Міжнародний день дитячої книги. Це свято було започатковане в 1967 році рішенням Міжнародної ради з питань дитячої книги.

Цього дня в Дніпропетровській обласній бібліотеці для дітей відбулось закриття Тижня дитячого читання. Учасників зустрічі – школярів дніпровської гімназії № 85. З вітальним словом до присутніх звернувся голова Дніпропетровської обласної організації НСПУ Фідель Сухоніс. Інтерактивне спілкування письменників і читачів під час бренд-автор-зустрічі «Музи не мовчать» надало можливість познайомитись з творами сучасних літераторів Придніпров'я – Еліни Заржицької, Ірини Іваськів, Яни Ловчинської. Особливу увагу привернули книги, написані під час війни.

Письменниця Яна Ловчинська презентувала свою книгу «Скелети у шафі» в інтерактивному форматі, запропонувавши учасникам зустрічі прочитати по ролях одне з оповідань збірки. І підлітки, і вчителі були вражені шаленою енергетикою Ірина Іваськів – прозаїкині, композиторки, блогерки, яка презентувала свої нові книжки «Думки з тамбуру», написані під час війни.

Модерувала зустріч золота письменниця України Еліна Заржицька. Втім, і освітяни, і бібліотекарі вважають, що головною метою зустрічі було не тільки знайомство з творчістю письменників. На яскравому прикладі того, яку роль Книга зіграла в житті кожного автора, здобувачі освіти мали змогу усвідомити, наскільки цікавим, корисним та пізнавальним може бути читання.

Пресслужба ДОО НСПУ

Новини від "Бористену"

Повість народжена війною. Прототипом головної героїні стала бойова медикня, захисниця Маріуполя, котра майже два роки провела у полоні московських людожерів. Але зберегла не лише силу духу, а й своє Кохання. Буквально днями говорив з Галиною телефоном. І хоч мав засмутитися, бо дівчина однозначно відмовилася у співпраці щодо просування книги до читача, я справді радий що доклав руку до героїзації цієї світлої особистості. Галина розумна, толерантна, щира, віддана справі,який присвятила життя. Нині вона на лікуванні і найперше потребує спокою.

Але я майже певен, що колись неодмінно зустрінуся з Галиною Федюшин. І як знати,можливо, це стане поштовхом до продовження вже готового твору. Принаймні прототип головної героїні моєї нової художньої повісті "Приречені на любов" на це заслуговує. У наступному номері - розповідь про презентацію!

Фідель Сухоніс

Ексклюзив від “Бористену” **Рятівниця**

Оця маленька і чарівна красуня насправді героїня військових подій. Вона зі своїм господарем Євгеном Тузовим жила в Маруполі – Женья був комендантом одного з найбільших укриттів, де переховувалось близько 6 тисяч людей. Це був спортклуб TerraSport. Тоді Євген разом з літньою матір'ю та Міккі майже місяць прожили в одному з укриттів, де люди просто топили сніг, аби отримати воду, набирали дощову воду з калюж. 16 березня вони змогли вибратися неушкодженими з Маріуполя та оселилися у Дніпрі. Про діяльність Женья та кадри з його участю є в оscarоноспійній стрічці Мстислава Чернова «20 днів у Маріуполі».

“Намої очач дві банки дитячого харчування обміняли на ВАЗ. Дід так рятував життя онука. Чоловіки ходили до найближчих аптек, аби взяти їжі дітям, які були у тому сховищі, та медикаменти. Я можу зрозуміти тих чоловіків, які “відкривали” аптеки. Ми навіть писали на листочках, що саме взяли, і вказували номер телефону, аби потім за усе заплатити. Дитина стоїть голодна. Як бути в цій ситуації? – згадує волонтер

Сьогодні Женья живе у Дніпрі, продовжує волонтерську діяльність.

«Всі знають пса Патрона, але у нас є теж своя героїня. Міккі попереджала про обстріли і завдяки їй вдалося врятуватися багатьом людям, які тоді ховалися від бомбардувань і обстрілів в укритті спортивного клубу у Центральному районі Маріуполя. 29 лютого Міккі народила 5 цуценят, всі хлопчики!» – сміється Євген.

Міккі дуже контактна та лагідна, їй подобається увага, вона дозволяє себе брати на руки, позує та просто посміхається в кадр.

Для Женья це не просто собака. Це член родини. Вона полюбляє кататися в авто, гавкає на голубів та відвідує з Євгеном різні імпрези. А там, в Маруполі ця 13-кілограмлова красуня була наче сирена.

«Одного дня ми, як завжди, вийшли зі сховища, щоб Міккі прогулялася. І тут я помітив зміни в її поведінці. Спочатку вона притиснулася грудьми до землі, і вуха, вони зазвичай у неї стоять, заклала назад, а п'яту точку задерла, і в такій позиції була десь секунд десять. А ще очі, вони такими дикими ставали. Дивилася ними уперед і не кліпала. І видавала тривожні звуки. І через хвилину над нами пролетів літак. Але ми його не чули. Чутно було тільки, коли він відлітав на гіпершвидкості, вже коли скинув авіабомбу”. Міккі попереджала про підльоти ворожого літака. Відтоді така поведінка собаки замінила сигнал повітряної тривоги. Бувало, коли увечері виводив її гуляти, Міккі швидко робить всі свої справи, буквально за 20 секунд, і бігом назад, у сховище. А через 10 хвилин починається канонада з обстрілів, зовсім поруч з нами. Якщо з літаком у мене є здогадки, що собака, можливо, відчуває ультразвук, якийсь тиск. А як це пояснити – я не знаю», – згадує Женья.

На честь красуні у Євгена є татуювання. А навпроти ще один песик-бульдог з цигаркою. Таке собі альте его самого волонтера.

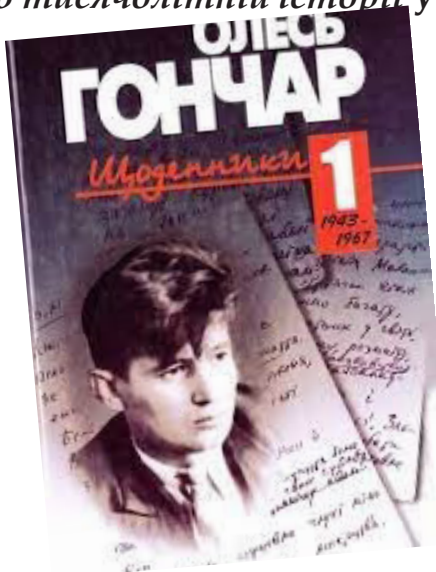

«Щоденники» Олеся Гончара: погляд читача із 2024 року

Епістолярна спадщина українських письменників – невичерпне джерело інформації, яка дозволяє збагнути особливості процесу літературної творчості. Щоденники є одним з таких джерел.

У 2008-му році київське видавництво «Веселка» надрукувало трьохтомник «Щоденників» видатного майстра слова Олеся Гончара.

Ця непересічна подія в українському літературознавстві на десятиліття закладає підмурівок майбутнім дослідженням науковців і поціновувачів творчості письменника. Масив оприлюдненої для широкого загалу інформації є яскравим портретом радянської доби в тисячолітній історії України.

«Щоденники» Олеся Гончара. Рік 1943.

Щоденникові записи, про які піде у подальшому мова, являють собою «відкриту книгу душі» молодого письменника, який лише розпочинає свій шлях в українській літературі.

У 2008-му році київське видавництво «Веселка» надрукувало перший том із трьох запланованих «Щоденників» видатного вітчизняного письменника Олеся Гончара. Причому видання є вже другим за ліком (перше було видрукувано у 2002 році у тому ж таки видавництві). Упорядкування, підготовка текстів, ілюстративного матеріалу було здійснено

берегинею домашнього вогнища Валентиною Гончар. Вона ж написала передмову до першого тому, що має промовисту назву: «Записники Олеся Гончара (Голос його душі)».

Нижче, дещо пунктирно наведемо низку цитат із власними коментарями щодо записів, які стосуються подій та роздумів Олеся Гончара у 1943-му році.

Загалом у «Щоденниках» письменника під цим роком було зроблено 31 запис. Вони різнопланові та різного обсягу. Є майже самостійні есеї з кількома планами та глибокими роздумами й переживаннями військовополоненого Олександра Біличенка на декілька сторінок (наприклад, від 06.1943), а є записи, що складаються з одного речення у три слова (наприклад, від 02.11.[1943]: «Маршрут Жовта – Зелена».).

Впадає в око читача «Щоденників» і промовиста двомовність автора у записах, датованих 1943 роком. Причому, коли він фіксує для нащадків свої хвилювання та блискавки-спогади про німецький полон, записи зроблено українською. Те саме стосується записів і про українських простих хлопців, які мають власною кров'ю спокутувати гріх перебування на окупованій німцями території України, яку нині (у 1943-му році) активно звільняє Червона армія. Коли ж Олесю Гончару описує буденні події воєнних переміщень чи бої він нарочито робить їх російською. Можливо підсвідомо розуміючи, що його рідна ненька-Україна, здолавши грізного німецького ката потрапляє в лабеті нового, не менш збоченого й божевільного «брата зі Північного Сходу».

Запис від 20 жовтня 1943 року: «Увечері біля стаєнь, в них сплять наші запасні «чорнорубашечники», як їх звать зустрічні червоноармійці, – увечері тут музика. Досить оригінальна: в котьолки, в ложки, з дзвіночками. І танці – красиві, темпераментні. І тяжко, коли думаєш, що ці талановиті, чудесні люди пропадуть від чужих снарядів.»

Цей запис Гончара розворушив у моїй свідомості спогад про те, як мама розповідала про діда Семена Федорянка, який і був тим самим «чорнорубашечником». У 1943 році коли село Заполички Верхньодніпровського району звільнили від німецьких окупантів, дев'ятнадцятилітній юнак Семен був мобілізованим до лав Червоної армії. Кілька десятків таких новоприбулих було зібрано у підрозділ, видали кожному по дерев'яному дрючку і відправили звільняти село Софіївку на Криворіжжі. У першому ж бою діда Семена було тяжко поранено і він отримав глибоку контузію, зуби вибило, а верхнє ньобо у роті повністю вирвало. Жодного пострілу по німецьким окупантам він не зробив, адже дерев'яний дрючок – це не гвинтівка. Дід Семен пролежав серед трупів загиблих «чорнорубашечників» два тижні. Випадково його «мукання», адже говорити він не міг, почули радянські санітари й відправили його до польового шпиталю. Ось так він і вижив у тій м'ясорубці війни, проживши на цьому світі до 1955 року, постійно лікуючись у військових шпиталях. Моя мама народилась голодного 1946 року.

Та повернімося до щоденникових нотаток Олесь Гончара.

Запис від 06.1943 про перебування у німецькому полоні на Харківщині: «Міста, красені України, перетворені в гори цегли і попелу. На цих згарищах, як шакали, буйно бенкетують і розплоджуються різні пройдисвіти, аферисти, спекулянти.

Недавно приїздила машиною з Люботина така група нових людей – битих спекулянтів (вони себе соромливо називають ще «комерційними людьми»). Коли я прийшов, вони лежали покотом в саду управителя і пиячили при місяці. Блядюжка, покинута німцями і перекуплена ними на деякий час, співала їм пісеньки.»

Продовження запису від 06.1943 року, який являє собою спогад автора про

початок війни у червні 1941-го року:

«Я добре пам'ятаю, як це починалося. Ми сиділи в бібліотеці Короленка й готувалися до останнього екзамену. Чарівна тиша, дорогий червневий холодок, любешелестіння сторінок. Яюсь вбігають двоє дівчат, що, видно, ходили в кіоск напитися води, – схвильовані, червоні – і щось до своїх товаришів – шу-шу-шу. До них схилилися сусіди, і пішло по рядах:

- Бомбили Київ.

Бібліотека спустіла. На майдані біля репродуктора – натовпи. Промова Молотова. 12 година.

До вечора в місті черги. Черги за всіма продуктами, особливо за хлібом. Я ляв обивательське боягузтво, а можливо, й надаремно: може те борошно, взяте в перший день, врятувало якусь сім'ю в голодну німецьку зиму 1941 – 1942, коли Харків помирав з голоду.

Два попередні записи у щоденникові майбутнього письменника Олесь Гончара якнайкраще демонструють жахи початку війни уже після 24 лютого 2022 року, коли брудний чобіт російського окупанта ступив на українську землю. У пам'яті спливають картини початку повномасштабної війни: закривавлені й сплюндровані варварами із Північного Сходу Буча й Маріуполь, черги за хлібом і до банкоматів у Дніпрі й нескінченне виття сирен повітряної тривоги.

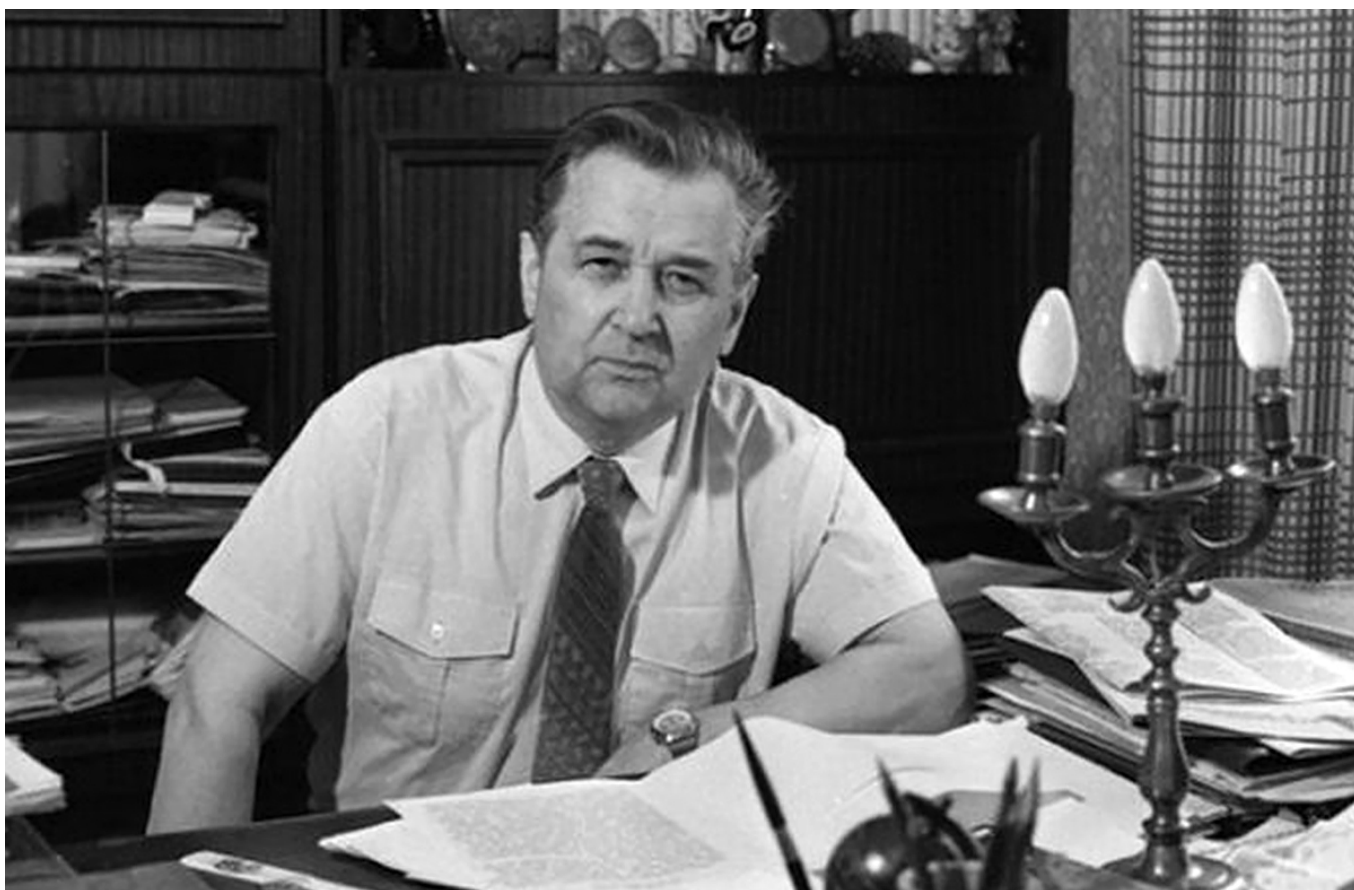
Продовження запису від 06.1943 року, у якому Олесь Гончар описує особливості поведінки німецького управителя державного маєтку, в якому наймитував військовополонений Олександр Біличенко: «... Міняльщик – це здебільшого людина, яка робить час від часу рейси, щоб забезпечити свою голодну сім'ю в місті. Але буває, що з них виростають професійні спекулянти, які вступають у контакт з німцями, їздять їхніми машинами в провінцію й орудують коштами куди більшими.

Недавно в нас були такі в держмаєтку. Запропонували управителєві бензину (це все в них контрабандою), 50 л. коньяку, шубу, сервізи, каустичну соду і т. ін. Він посватав їх із своїм шефом – оберляйтером, винятково зажерливою людиною (колишнім плантатором в Африці), і той затремтів, побачивши російські шуби. Все забрав, а їм за це дав п'ятеро державних свиней, кілька сот яєць і т. ін. Цей розуміє війну. Борець з ідею.

Між іншим, з Германії одержує сентиментальні листівки од дружини: «О, лібер Карл, як ти там воюєш, я замучилась тут од страхів за тебе». А він читає з перекладачем і регочеться: він воює!»

Окремо варто акцентувати увагу на тому, що частина щоденникових записів за 1943 рік стосуються особливостей говірки тих чи інших мешканців на території України, через місця проживання яких прямує на захід боець Олесь Гончар.

Підводячи підсумок записаному Олесем Гончаром у «Щоденниках» в 1943 році зазначимо наступне. При ознайомленні з текстами виникає відчуття причетності до спостереження за процесом народження нового українського письменника. Він як мале, але беручке й наполегливе дитя, робить перші кроки на безмежному полі художнього слова.

Список використаної літератури

1. Гончар О.Т. Щоденники: в 3-х т.; упоряд., авт. передм., підгот. текс., іл. матеріалів В.Д. Гончар. – 2-е вид., випр. Т. 1: (1943–1967).– Київ: Веселка. – 2008.– 455 с.

Микола Мироненко
кандидат технічних наук,
доцент, член НСЖУ

-----«Крига скресла»-----

Рецензія на книгу «Місто
Конотоп у матеріалах
Генерального Опису
Лівобережної України 1765-
1769 років. Книга 1. Козацька
старшина та духовенство» Київ :
«Кліо», 2023

Мало яке джерело з історії Гетьманщини може зрівнятися із Генеральним або ж Рум'янцевським описом Лівобережної України (Гетьманщини).

Головною його метою була ціль прагматична – збір достовірних (як на той час) соціально-економічних даних задля податкового упорядкування та підготовки до запровадження в Україні кріпосного права.

Але в наш час цей корпус документів прекрасне, доволі об'єктивне і глибоке джерело не із економічної та соціальної

історії Гетьманщини, а ще й з топоніміки генеалогії Лівобережної України

Наукові дослідження опису розпочалися ще в 1860-х рр. XIX ст., що вилилося у праці, «Обозрение Румянцевской описи Малороссии». Вып. 1 : Полк Черниговский. Уезды: Черниговский, Городницкий, Сосницкий, підготованій О.Лазаревським та М.Константиновичем і виданій О. Лазаревським у 1866 р. На жаль, в ті часи, в Російській імперії, матеріли опису оприлюднені не були, Не змінилася ситуація і в СРСР. Радянськими вченими був виданий лише «Генеральний опис Лівобережної України 1765–1769 рр. Показчик населених пунктів», укладений Л. Поповою та К. Ревнивцевою і виданий у 1959 р. під редакцією І. Бутича. В незалежній же Україні матеріали Генерального опису ставали лише об'єктом фрагментарних публікацій, які торкалися окремих населених пунктів (м. Полтави та певних

мість Полтавщини та Переяславщини). Тому справжньою подією в науковому та культурному житті України стала поява книги «Місто Конотоп у матеріалах генерального опису Лівобережної України 1765–1769 років. Книга 1. Козацька старшина та духовенство», 2023 р.

Не будемо довго говорити про інформаційний потенціал видання. Він відомий. І залишається лише ще раз пожалкувати, що в науковий обіг введено незначну частину опису, а не весь цей видатний джерельний комплекс.

Відзначимо, що поява цієї книги – подія не лише наукова, але й книговидавнича. Прекраснооформлене джерельне видання стане подарунком не лише для істориків чи дослідників минулого Сумщини, але й для бібліофілів. Прекрасно й те, що це не окрема книга, а продовження серії видань з історії Сумщини, що започатковано Благодійним фондом «Спадок Гетьманщини».

На окремі коментарі заслуговує розлога і доволі фундаментальна передмова миколаївського історика, доктора історичних наук, професора Олександра Тригуба. По суті, те, що скромно названо передмовою, є значним краєзнавчим дослідженням з історії Конотопщини.

Але, частостається так, що явище доведено до крайніх ступенів довершеності перетворюється у свою протилежність. І якщо доречність подібного ґрунтовного дослідження у збірці краєзнавчих студій сумнів не викликає то виникає питання необхідності подібної розвідки з історії Конотопу, що називається *ab ovo*, в якості передмови до публікації документів 1756–1769 років

В цьому сенсі залишається риторичне питання, чи не краще було обмежитися власне фаховим публікаторським вступом, зробленим теж Олександром Тригубом.

З окремих недоліків вступної частини (визнаємо, доволі дискусійних) є також питання про ступінь наближеності текстів

до сучасного українського правопису. Чи варто як пише О. Тригуб «наголосити саме на українському походженні цих документів»? По-перше, вони не зовсім і «українські» (і мова тут навіть не про гру тогочасних етнізмів та політонімів). Адже сам опис був створений з ініціативи імперських органів влади та й закінчений уже в час офіційної ліквідації гетьманства. А по-друге, йдеться про джерельне видання академічного типу. І в цьому випадку чи не варто було обійтися без «спрощеної транслітерації»? В цьому ж контексті не зовсім вдалим видається і «порушення порядку сторінок». З одного боку, тут явне блага побажання зробити текст більш читабельним і, тим самим, сприяти популяризації видання, з іншого підважується текстологічна академічність.

Але всі ці недоліки, можливо, результат надто прискіпливого погляду автора рецензії. Який ніяким нічим не прагне вести мову про зменшення наукової вартості цього видання.

І дані незначні недоліки це, в пропорційному плані, лише віддзеркалення значної ваги цього видання. Додамо, ваги не лише наукової, але й книговидавничої. Оскільки поява подібної, за оформленням, книги – це подія у вітчизняній поліграфістці. «Місто Конотоп у матеріалах генерального опису Лівобережної України...» за своїм оформленням є досить цікавим явищем навіть у часи, коли читачі вже досить розбалувані наявністю вишуканих видань.

Значення появи цієї книги не зможе підважити і той факт, що на початку квітня 2024 р. з'явилася інформація про те, що всі цифрові копії справ Генерального опису вже викладені на платформі «Archium» Центрального державного історичного архіву України. Якою б науковою подією не стала цифровізація цього, безперечно, надзвичайно запитуваного джерела, це не зможе відмінити значення появи Опису (хоча б і в регіональному розрізі)

у друкованому вигляді.

До того ж, коли говорити про презентацію української науки та культури, друковане видання не може бути (як матеріальний носій інформації, мистецький поліграфічний витвір) замінене технологізованим електронним носієм, який, так є об'єктивно, виступає лише первинним джерелом інформації.

Окремо хотілося б згадати про людей і установи, завдяки яким дане видання побачило світ – авторам художнього оформлення та оригінал-макету О. Остаповій та ФОП Н. Єгоровець, київському видавництву «Кліо», Національному історико-культурному заповіднику «Гетьманська столиця» та її директору Наталії Ребровій і, нарешті, благодійнику проекту – корінному конотопцю, який на відміну від багатьох представників бізнесу не забуває про власне коріння, почесному голові Благодійного фонду «Спадок Гетьманщини» Євгену Суру, чия діяльність вже сама по собі варта окремих наукових розвідок, які прекрасно характеризуватимуть таку непросту новітню історію України.

Вперше опубліковано документи Генерального опису Лівобережної України 1765–1769 рр., присвячені місту Конотоп Конотопської сотні ніжинського полку. Вони містять цінні відомості про соціально-економічні відносини, господарства, чисельність, вік, походження та родинні зв'язки мешканців цього мікрорегіону Гетьманщини. До другої книги увійшли документи, присвячені рядовому козацтву.

Видання розраховане на істориків, краєзнавців, генеалогів та всіх, хто цікавиться історією України.

Актуально

Чергове засідання Координаційної ради з питань утвердження української національної та громадянської ідентичності при Дніпровській міській раді. Маю приємність зазначити, що моя участь у її діяльності як представника Дніпропетровська обласна організація НСПУ приносить конкретні результати.

Літератори регіону нині причетні у впровадженні близько п'яти постійних, а окрім того декількох одноразових проєктів, спрямованих на вирішення завдань новоутвореної структури. Окрім того, фактично на кожному такому засіданні я виступаю з черговими ініціативами майстрів красного слова. Попри війну актив ДОО НСПУ гідно трудиться у рік дев'яностої річниці нашої організації...

НАША ЦЕРКВА

Видаємля Блаженний Архієпископ і Митрополит Києва - Матері міст Руських,
Галицький, Патріарх всієї Руси - України, Свято-Успенський Києво-Печерський та
Почайвської Лаври Священноархімандрит ФІЛАРЕТ

Релігійний додаток часопису "БОРИСТЕН" № 32 (2024)

**Погляд на Хрест Господній,
особливо в час Великого посту – це
нагадування про найбільшу любов
Бога до людей, – Митрополит
Епіфаній**

Пройшовши шлях Великого посту до його середини, нині ми звершуємо поклоніння Хресту Господньому.

Найперше робимо це для того, щоби нагадати собі про викупну жертву Спасителя, принесену заради кожного з нас. Щоби оновити свою віру та спонукати себе до глибокого діяльного розкаяння.

За пророчим словом Писання Христос узяв на Себе нашу неміч, на Хресті взяв на Себе покарання за наш гріх. Хоча ми з вами живемо в час, віддалений від Голгофи і хресних мук на два тисячоліття, однак і наші гріхи та провини є причиною Хреста так само, як і гріхи старозавітного людства та гріхи сучасників земного життя Спасителя. А можливо вони є навіть більшими, бо ті всі грішили переважно через незнання Божого закону, адже ще не пізнали повноти одкровення. Ми ж, як християни, яким відоме Євангеліє, яким сповіщене і подається все, що необхідне для досягнення спасіння, коли продовжуємо примножувати гріхи, то підпадаємо під осудження, сказане Спасителем: «Раб же той, який знав волю господаря свого, та не був готовий і не робив за волею його, буде багато битий» (Лк. 12:47).

Тому для кожного з нас погляд на Хрест Господній, особливо в час Великого посту – це нагадування про те, що Син Божий терпить приниження, страждання і смерть через наш гріх. Терпить не тому, що зобов'язаний і має таку необхідність, але тому, що цим добровільно свідчить найглибшу, найбільшу любов Бога до людей. «Бо так полюбив Бог світ, – каже Євангеліє, – що віддав і Сина Свого Єдинородного, щоб усякий, хто вірує в Нього, не загинув, а мав життя вічне» (Ін. 3:16). Терпить для того, щоби ми в гріхах наших не загинули, але щоби через Його Хрест ми могли перемогти гріховність та звільнитися від рабства злу.

Наше нинішнє поклоніння Хресту – це нагадування про нашу власну неміч. Нагадування про те, що через гріх ми стаємо безсилим, зазнаємо смерті та йдемо тілом в землю, від якої взяті в час творіння. Тому ми і схиляємося перед Хрестом до самої землі. Але, поклонившись Хресту, ми також прославляємо і Воскресіння Спасителя з мертвих та Його перемогу над злом. І з вірою в це та з надією на наше власне воскресіння, на очищення наших гріхів через покаяння і благодатне освячення в таїнствах – ми підіймаємося.

У такий спосіб ми діями нашого тіла, так само, як і молитовним співом, свідчимо усвідомлення нашої провини, але також і нашу віру в Боже милосердя, віру в Христа розіп'ятого, але і в Христа воскреслого.

Нинішнє богослужбове вшанування Хреста Господнього також є нагадуванням кожному з нас про наш власний хрест, який ми маємо взяти і нести, йдучи за Спасителем. «Якщо хто хоче йти за Мною, – говорить Господь – нехай зречеться себе, візьме хрест свій та йде за Мною» (Лк. 9:23). Але також Син Божий свідчить: «Хто не бере хрест свій і не йде слідом за Мною, той недостойний Мене» (Мф. 10:38).

Наш особистий хрест полягає в тому, щоби виявляти смирення перед Богом, адже Спаситель заради смирення перед волею Отця Небесного прийняв хресні страждання, хоча міг і уникнути їх. Смирення є чесною, протилежною гордості, яка є початком і коренем усіх гріхів. Тож, виявляючи упокорення перед Богом, перед Його волею, перед Його законом, приймаючи відповідальність за вчинене нами зло – ми виконуємо заповідь про наш власний хрест.

Хрест наш є також в тому, щоби виявляти жертвну любов. Бо Господь саме заради любові до людей, до кожного з нас, звершив Свою жертву на Хресті. І серед усіх заповідей та чеснот найбільше Спаситель наголошує на любові. Тому любов до ближніх – і не лише до тих, хто нас любить, але за заповіддю Божою любов до всіх – це є теж наш хрест.

Отже, дорогі брати і сестри, коли ми цього недільного дня та протягом наступного тижня звершуємо особливе поклоніння Хресту, позначаючи цим середину шляху Великого посту, то так ми не лише виконуємо приписи уставу богослужінь, але нагадуємо собі про жертву Христову на Голгофі, принесену за нас, та про наш власний обов'язок нести свій хрест. Ми оновлюємо в душах наших усвідомлення власної гріховності, спонукаючи себе до діяльного покаяння та виправлення. А надія на Христову перемогу над гріхом, визнання і прославлення Його воскресіння з мертвих, знаменом чого також є Хрест, нехай допомагає нам у цій духовній боротьбі. Амінь.

“Новини”

Блаженнійший Митрополит Епіфаній відвідав Посольство України в Швейцарії

Під час візиту до Швейцарії, який відбувся на запрошення Генерального секретаря Всесвітньої Ради Церков та був пов'язаний з питаннями подальшого розвитку співпраці з цією міжнародною екуменічною організацією, Блаженнійший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній відвідав також Посольство України у Швейцарській Конфедерації. Предстоятеля супроводжував митрополит

Євстратій.

Під час зустрічі з Послом України у Швейцарії пані Іриною Венедіктовою йшлося про поточну релігійну ситуацію в Україні, а також про миротворчу діяльність Церкви, зокрема в контексті запланованого на червень нинішнього року мирного саміту. Блаженнійший владика побажав пані Ірині та співробітникам Посольства Божого благословення й успіху в їхній праці.

Відбувся круглий стіл «Богословські аспекти доктрини / ідеології “руського міра”»

У четвер, 25 квітня 2024 року, в залі засідань ученої ради Київської православної богословської академії відбувся круглий стіл «Богословські аспекти доктрини / ідеології “руського міра”», в якому взяли участь експерти з України, Болгарії, Австрії, Німеччини, Великобританії та Чехії, організований спільно з Інститутом Церкви і суспільства КПБА.

У ході дискусії особливу увагу було приділено ідеям, висловленим у нещодавньому «Наказі XXV Всесвітнього російського народного собору».

Відкрив засідання ректор КПБА професор протоієрей Олександр Трофимлюк. Він передав вітання учасникам зібрання від Предстоятеля Православної Церкви України Блаженнішого Митрополита Епіфанія, ознайомив із програмою круглого столу та зосередив увагу на актуальності та важливості наукового заходу.

Модератором дискусії став головний редактор журналу «Церква і суспільство» протоієрей Андрій Дудченко.

Митрополит Білоцерківський Євстратій Зоря наголосив на тому, що ідеологія «руського міра» має давнє історичне коріння і фактично є сучасною версією середньовічної концепції «третього Риму».

Кілька виступів було присвячено антихристиянським і єретичним аспектам доктрини «руського міра». Про це говорили, зокрема, директор Міжнародного інституту афонської спадщини д-р Сергій Шумило, д-р інокія Васса Ларіна з Відня (Австрія) та професор Юрій Чорноморець.

Критику ідеології, яку пропагує РПЦ, з позицій біблійного богослов'я представив декан Філософсько-богословського факультету Українського католицького університету протоієрей Юрій Щурко.

Д-р Костяндин Нушев з Богословського факультету університету Софії (Болгарія) запропонував богословсько-критичний аналіз ідеології «русского міра» як євразійської політичної доктрини неоімперської агресії та війни у світлі християнської соціальної етики.

Віддзеркалення «русского міра» в медіаресурсах, афілійованих з Московським патріархатом в Україні, представила професор Київського національного університету ім. Тараса Шевченка Алла Бойко.

Лікар-психіатр і нарколог священник Олексій Денисов з Німеччини розглянув поведінку адептів «русского міра» як індуковане релігійне маячіння.

Про інші аспекти, пов'язані з богословським осмисленням шовіністичної ідеології, яка виправдовує російську агресію, говорили протоієрей Георгій Коваленко, протоієрей Богдан Огульчанський, професор Людмила Филипович, д-р Дар'я Морозова, професор Олександр Саган, д-р Геннадій Христокін, протоієрей Микола Щербань, Оксана Горкуша, Денис Таргонський. Всі виступи круглого столу транслювалися наживо та доступні для перегляду за посиланням.

Наприкінці дискусії очільник провідного закладу вищої духовної освіти протоієрей Олександр Трофимлюк подякував усім учасникам зустрічі за плідну працю та анонсував презентацію чергового числа журналу «Церква і суспільство».

За результатами круглого столу буде опубліковано резолюцію. Київська православна богословська академія також планує видати електронну збірку тез виступів учасників круглого столу.

ФУНДАЦІЯ «ПРОМЕТЕЇВ ОТВІТ»

Головним пріоритетом Фундації з осідком у США є сприяння у збереженні української свідомості та ідентичності, культурної спадщини і традиції серед широкого громадського загалу, особливо серед студентів вищих навчальних закладів в Україні та за кордоном, надання фінансової і моральної допомоги науковцям, студентам, винахідникам, громадським активістам іншим чинникам, котрі формують громадянське суспільство та демократію в Україні. За чинним американським законодавством пожертви надіслані до Фундації «Прометеїв отвіт» не підлягають оподаткуванню.

Promethean's Retort, P.O. Box 35, Lyndhurst, NJ 07071-0035
USA . 4petrop@verizon.net, 201 460 1364